

Od nepaměti člověk vyjadřuje všeliká hnutí ducha také navenek, ať už neurčitým zvukem, nebo slovem. Slovo jako takové může často vyjádřit více než pouhý zvuk, někdy však je buď nedostatečné, nebo naopak na škodu. Člověk proto skloubil slovo s vlastnostmi jiných, neurčitých zvuků a vytvořil slovo zpívané, které plněji vyhovuje jeho vyjadřovací potřebě v případě uvedeném výše. A jako je slovo na počátku všeho Gak krásně - ačkoli v jiném kontextu - praví svatý Jan!

) a je základem řeči, tak slovo zpívané tvoří základ zpěvu. Zpěvem lidé od pradávna vyjadřovali své city, nálady a přesvědčení (zpěvem mezi sebou i komunikovali); toto se později přeneslo i do prostředí církevního, v němž se nakonec především chrámový zpěv a různé druhy hymnů a sekvencí napevno usadily a staly se jeho samozřejmou součástí. Avšak daleko dříve, než se tak stalo v celém církevním prostředí, staly se zpěvy v národním jazyce pevnou součástí liturgie slovanské, a to především české, kde zcela v rozporu s dosavadními zvyklostmi římskokatolické církve bylo s bohoslužbou spjato několik zpěvů, které žádná světská ani církevní moc nedokázala vymýtit (ne nadarmo se říká "co Čech, to muzikant"). Musela na to být papežem udělena výjimka. Tak tomu bylo na samém prahu chrámového zpěvu v Čechách a tato skutečnost dala ráz i praxi budoucí. Další, později povolené zpěvy se pomalu začaly hromadit a zachycovat do zvláštních souborů, z nichž přední místo v prostředí řadových věřících získaly tzv. kancionály. Jednomu z nich je "zasvěcena" i tato práce.